

Lebeau, reeds lang bekend als decoratief kunstenaar, baanbreker in verschillende technieken van kunstnijverheid, heeft zich den laatsten tijd ook doen waardeeren als teekenaar in anderen zin.

Wat hij hier exposeert is naar de natuur gedaan (ofschoon heel niet nuchter-realistisch), en het schijnt me minstens even belangwekkend als zijn sierkunst. Hij is iemand, die elke techniek, waarop hij zich toelegt, dadelijk in alle finesses verstaat en ze met een zekerheid hanteert, die niet anders dan bewondering kan wekken. Zoo zijn deze teekeningen naar de duinen met het penseel gedaan, op de wijze en met de virtuositeit van de Japanners, en, wat nog meer is, met veel van hun gevoel voor lijnenspel, voor ruimte, voor kleur. Prachtig geeft hij met breede lijnen de omtrekken en glooiingen der duinen aan, met zachte dotjes en streepjes teekent hij den helm in zijn onregelmatigen groei, geeft de beweging aan, die de wind er aan geeft, en laat ons de wijde en de grootschheid van zoo'n landschap zien. Sommige van deze dungezichten hebben daarboven iets waarlijk dramatisch door de lucht die er boven welit en de breede contrasten van licht en schaduw.

Op dezelfde zeer uitvoerige en toch grootblijvende manier heeft Lebeau eenige stillevenen van zeer eigen aard geteekend: schedeis van paarden, grove schoenen (z.g. sigarenkistjes), en in alles toont hij zich een vast en gevoelig teekenaar.

De portretten, alle litho's, vertoonen alweer de groote zekerheid en den zin voor fijne nuance, den teekenaar eigen. Er zijn er bij van bekende persoonlijkheden, als: Berlage, Van Eeden, Toorop, maar ook de andere, van lieden wier naam ons vreemd is, doen ons denken dat zij menschen van beteekenis moeten zijn, zooveel heeft de portrettist in hen gezien. Hij is ongetwijfeld iemand, die met hart en ziel meeleeft met het wezen, dat hij in zijn model ziet. Deze koppen leven dan ook sterk, hun blik houdt vast en blijft bij. Hetzelfde is het geval met de kinderkoppen, die ons belang in die kinderen doen stellen. Ik denk, dat hier en daar eigenaardigheden van bouw en proportie overdreven zijn, maar welbewust en met effect. Jammer is het, dat Lebeau soms een soort van symbolieke fratsen uithaalt, die wel eens hinderlijk en altijd onnoodig zijn, en bovendien aan de teekening als compositie, als vlakvulling niet ten goede komen. Wij weten uit zijn aanplakbiljetten, dat zijn fantasie niet altijd smaakvol is. Zoo konden die aureolen en vlammen en sferen bij sommige koppen m. i. gevoegelijk uitblijven. Maar ik zou niet graag te veel nadruk op die onzuiverheid leggen: de meeste van deze portretten zijn waarlijk iets zeer ongemeens en zeer sterk-gevoelds.

H. van Meegeren is een schilder met aangeboren tonalistische eigenschappen. Zijn „Strandje" is zeer luchtig, fijn en frisch. De „Zeug met biggen" hier en daar kostelijk, ook door de geestige teekening, die wij ook terugvinden in de kindergroepen. Dit zijn aquarellen, evenals „Meisje voor spinet" en „Een zwaar vrachtje", waarin veel prettig en blijkbaar ineens is neergezet. De proporties van de figuren willen nog wel eens mis zijn, ook is de groepeeringswijze wel eens slap — daartegenover staat, dat de charme van de behandeling dan ook een gevolg is van een luk-raak doen, dat van een levendig temperament getuigt. Wil deze schilder verder komen, zekerder worden, dan zal hij buiten zijn eigenlijke werken om sommige problemen van teekenkunst moeten oplossen. Zijn talent is waard dat het in die richting ontwikkeld wordt.